

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Sundheds- og Ældreudvalget

Dato: 18-10-2016
Enhed: Primær Sundhed, Ældrepolitik og Jura
Sagsbeh.: DEPAAK
Sagsnr.: 1608859
Dok. nr.: 186540

Sundheds- og Ældreudvalget har den 20. september 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 993 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Liselott Blixt (DF).

Spørgsmål nr. 993:

”Vil ministeren kommentere forslaget fra Danske Osteopater om en autorisationsordning, og vil ministeren herunder vurdere den CEN standard der fremgår af materialet, og hvordan den i dansk kontekst vil kunne indgå i en eventuel autorisationsordning? Der henvises til SUU alm. del – bilag 697. ”

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for Styrelsen for Patientsikkerhed, der har udtalt følgende:

”Formålet bag autorisationsloven er at styrke patientsikkerheden og fremme kvaliteten af sundhedsvæsnets ydelser gennem autorisation af nærmere bestemte grupper af sundhedspersoner, hvor andres virksomhed på det pågældende virksomhedsområde kan være forbundet med fare eller særlig fare for patienter, jf. autorisationslovens § 1. Ved en autorisationsordning sikrer man, at en bestemt titel forbeholdes gruppen af autoriserede sundhedspersoner, og der kan samtidig også fastsættes en ret til at udøve en forbeholdt sundhedsfaglig virksomhed.

Forud for beslutning om at indføre en ny autorisationsordning bør man foretage en afvejning af patientsikkerheden over for hensyn til den frie og lige adgang til erhverv, herunder bør man overveje, hvilke andre muligheder der er, for at sikre den fornødne kvalitet i behandlingen.

En væsentlig årsag til at autorisere en gruppe sundhedspersoner vil ofte være, at den virksomhed, der udøves, er af en sådan risikobetonet beskaffenhed, at det er hensigtsmæssigt, at sundhedspersonernes uddannelsesmæssige baggrund og deres faglige virke er underlagt myndighedernes tilsyn.

Det er styrelsens opfattelse, at osteopaternes virksomhed, blandt andet for så vidt angår manipulationsområdet, er delvist sammenfaldende med det virksomhedsområde, der i Danmark er forbeholdt kiropraktorer samt læger.

Det er derfor styrelsens opfattelse, at behandlingsområdet og behandlingsprincipperne i væsentligt omfang er dækket ind af autorisationsordningerne for henholdsvis læger, fysioterapeuter og kiropraktorer.

I den forbindelse skal styrelsen bemærke, at en osteopat i Danmark i en række tilfælde er en læge, kiropraktor eller fysioterapeut, som har gennemført en overbygningsuddannelse som osteopat i udlandet eller via akademier, som tilbyder osteopatiud-

dannelsen i Esbjerg og København. Disse tre sundhedsfaglige persongrupper er allerede omfattet af autorisationslovens generelle regler i kraft af deres autorisation som henholdsvis læge, kiropraktor eller fysioterapeut.

For så vidt angår den fremsendte CEN standard, skal styrelsen bemærke, at det er en grundlæggende forudsætning i autorisationsloven, at bestemmelserne om autorisation af de enkelte faggrupper er baseret på offentligt regulerede uddannelser, der giver styrelsen mulighed for at vurdere, om ansøgerne har de fornødne kvalifikationer til at udøve en given sundhedsfaglig virksomhed.

I Danmark findes der ikke en offentligt reguleret uddannelse til osteopat, og det er styrelsens opfattelse, at en autorisationsordning ikke kan baseres på en CEN Standard, som danske myndigheder ikke har rådighed over. Hvis der etableres en offentlig reguleret uddannelse i Danmark, kan der i den sammenhæng ses nærmere på, i hvilket omfang CEN standarden kan inddrages i uddannelsesopbygningen.

Samlet finder Styrelsen ikke, at der på det foreliggende grundlag er dokumenteret et behov for en autorisationsordning for osteopater.”

Jeg kan henholde mig til Styrelsen for Patientsikkerheds udtalelse.

Med venlig hilsen

Sophie Løhde / Aagaard Aagaard Koefoed